PAULA
BRACKSTON
DCERA
ČARODĚJNICE

Paula Brackston

Dcera čarodějnice

THE WITCH'S DAUGHTER
Text Copyright © 2010 by Paula Brackston
Published by arrangement with St. Martin's Press, LLC.
All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Štefan Kaleta, 2017
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2017
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-260-1 (pdf)

Paula Brackston

Dcera čarodějnice

Překlad: Štefan Kaleta

Poděkování

Mé díky patří Elizabeth, Anne, Peterovi a všem v Thomas Dunne Books za jejich nadšení, pečlivost a vítané úsilí při zdokonalování *Dcery čarodějnice*. Děkuji také všem v Snowbooks. Srdečné díky Becky Topeové za její nedocenitelné připomínky a odborné rady.
Dceru čarodějnice bych nikdy nedokončila bez bezmezné podpory a trpělivosti mé rodiny a přátel a ráda bych jim tímto poděkovala za vytrvalost, pochopení a povzbuzování během dlouhého porodu této knihy.

Pro Simona, který ví, co to stálo.

Batchcombe, Wessex, rok 1628

Bess utíkala. Jasně svítící měsíc jí osvětloval cestu. Děsila se úsvitu, protože za úsvitu její útěk vyjde najevo a započne na ni hon. Okovy, jež stále svazovaly její nohy, s každým krokem řinčely. Po řetězu zbyly jen dva kusy posledních článků, každý na jednom okovu. Kov dřel mladou kůži tak dlouho, dokud se za Bess netáhl potůček krve. Holá chodidla pleskala bahnem. Cestu z vesnice do lesa znala Bess důvěrně, a tak se řídila jen svou pamětí. Nehrozilo, že by zabočila někam, kam neměla. I tak jí ale cesta přišla mnohem delší než jindy. Stromy jako by ustupovaly před hrůzou, jež z ní sálala. Ať běžela, jak rychle jen mohla, nepřibližovaly se ani o kousek.

Je to jen iluze. To si se mnou jen hrají noční stíny. Nesmím polevit.

V uších jí nahlas zněl její vlastní dech. Určitě by všechny s lehkým spaním v okolí probudil. Tep jejího srdce by jistě také někdo zaslechl. Postupovala dál, až konečně dosáhla prvních stromů. Tma v mlází byla docela jiná než tma ve volném prostoru. Mladý jarní porost vpouštěl dovnitř jen tenké paprsky měsíčního svitu a kořeny po obou stranách cesty jako by Bess chtěly polapit. Utíkala dál. Zajíkla se, jak jí kamínky draly paty. Najednou se šlápla do potoka a studená voda na chvíli znecitlivěla její rány. Pak ale znovu ucítila drsnou lesní půdu, která se jí stále hlouběji a hlouběji zadírala do ran. Někde poblíž zahoukala sova na znamení nesouhlasu s Bessinou přítomností a mýval, jenž vystrčil čumák ven z nory, ihned zalezl zpět.

Noční vzduch ji svou syrovostí bodal v krku. Zakuckávala

se a každý nádech ji stál spoustu sil, ale přesto nezpomalila. Po hodinách a hodinách strávených v zatuchlé vězeňské cele jí to ani nevadilo. Aspoň tu byl nějaký vzduch. Vylezla na malý kopec a opřela se o statný jasan. Na jazyku ucítila chuť lesa – mech, stříbrný lišejník, mízu stromů. Kromě toho cítila i dvě další věci – svůj strach a vůni moře. Obojí bylo slané a obojí chutnalo po hrůze, ale také po svobodě. Zahleděla se na cestu před sebou. Tam leželo srdce lesa a tam byla záchrana před pronásledovateli. Tam na ni čekal spolu s koňmi, zásobami a plánem, jakým směrem se vydat. Ze všech sil, co jí ještě zbyly, se odlepila od stromu. Něco jí ale nedovolilo pokračovat. *Rozmysli si to,* řeklo to. *Rozmysli si, jestli za to svoboda stojí.*

Najednou v dáli uslyšela zlověstný zvuk. Štěkot psů. Za chvíli budou u ní, nesměla váhat. Přesto se hlas ozval znovu. *Rozmysli si to,* varoval ji.

Mami, co mám udělat?

Odpověď jí dala slaná vůně, kterou noční větřík zanesl od moře až k ní. Štěkot psů přicházel od vesnice a byl čím dál hlasitější. Navíc se k němu přidal i lidský křik. Najednou ve tmě před sebou zaznamenala pohyb. Teď už si byla jistá, že vidí obrys jezdce s koňmi. Pokud by ji dostihli její pronásledovatelé, bez milosti by ji zabili. Jakou cenu ale zaplatí, když s Gideonem vyjede za svobodou?

Ne, nesmím s ním jít. Nepůjdu.

Zabočila a dala se směrem k východu, pryč od stromů, pryč od krvežíznivých psů a pryč od něj. Během chvíle opustila lesy a běžela otevřenou krajinou. Zbývala jí už jen jedna možnost – moře. On běžel za ní. Bess ho neslyšela, ale cítila ho. Už se neodvažovala ohlédnout. Když se dostala k cestě mezi útesy, nad horizontem už bylo vidět slunce vycházející z vody. Moře se zbarvilo do hořké červeně. Noc přenechala své místo rannímu úsvitu, který prozradil, kde Bess je. Zastavila se na kraji útesu. Od vesnice viděla, jak se v šedavém svítání rychle přibližují louče a nezřetelné postavy.

I přesto, že přímo pod ní vlny bouřlivě narážely na skálu, cítila, jak zemí duní koňská kopyta. Nevydal ani hlásku, ale stejně se v její hlavě ozýval jeho hlas. *Bess! Bess! Bess!*

Bess by se ani za nic neohlédla. Kdyby se mu podívala do očí, přišla by o svobodnou vůli. Skrz vysoké vlny v moři pod útesem nebylo vidět ani zrnko písku, jen hluboká voda a ten nejtvrdší vápenec a křemen. Slunce už vystoupalo výš, a když zvedla oči k obloze, vypadalo to, jako by končil svět. Pak vykročila do nicoty.

Jmenuji se Elizabeth Jane Hawksmithová a mám tři sta osmdesát čtyři let. Každé stěhování si žádá nový deník, a tak začíná tato Kniha stínů.

IMBOLG

2. února 2007 – úplněk

Dnes, první den ve Vrbové chalupě, jsem se probudila za svítání. Hustě sněžilo a krajina byla zahalena do stříbrného hávu. Odhalit se mi měla později, až poté, co se lépe poznáme. Nebe se nakrátko vřele začervenalo. Jak jsem čekala, okno v mé ložnici nabízí překrásný výhled na vesnici Matravers. Domek leží na kopečku na okraji návsi. Líbí se mi, že je oddělený od středu vesnice, jejž tvoří chalupy s doškovými střechami a malá cihlová terasa. Na návsi se také nachází potok a rybník, na kterém žijí kachny. V blízkosti je pak pošta, malý obchod, nóbl zájezdní hostinec a autobusová zastávka, ze které jezdí děti do školy a penzisté na trhy, jež se jednou týdně konají v Pasbury. Na opačném konci návsi stojí kostel, jenž je téměř zcela skrytý za urostlými tisy. Cestou za kostelem se lze dostat ke kanálu, který vede západním směrem až k Pasbury. Když se postavím před dům, vidím každého, kdo se přiblíží, a v mlází za domem jsem v ústraní. Můžu si vybírat, kdy vidět a kdy být viděna.

Snažím se být natolik neviditelnou, nakolik mi to dovoluje můj nesporně nezvyklý vzhled. Žena o samotě bude vždy přitahovat pozornost, obzvlášť pokud se nějakým způsobem odlišuje. Na tuto skutečnost dbám, a tak své dlouhé vlasy nosím volně svázané a často nosím pokrývku hlavy. Můj otec říkával, že mám podzimní vlasy a že je mám díky tomu, že jsem se narodila v září. Je to pravda, barva mých vlasů se k tomu období skvěle hodí. Je to barva lesknoucích se kašta-

nů se stopami barvy měděných dubových listů spadlých na zem. Taková barva by sama o sobě, ani v kombinaci s neobyčejnou délkou mých vlasů, nebudila pozornost. Pozornost budí nesourodost tak tmavých barev a široké bílé šmouhy na pravé straně mého čela, kvůli které si mne lidé prohlížejí ještě jednou. Není to stříbřitý příznak stáří, ale sněhově bílý pruh. Vypadá, jako by se mne dotkla Zima a zanechala na mém těle svou značku. Kéž by onen pruh měl tak nevinný původ. Původ je ve skutečnosti mnohem temnější.

Také jsem vysoká a i přes velmi pokročilý věk plná energie a síly. Navenek vypadám možná na padesát, ani o chlup víc. Nosím pohodlné a praktické ošacení a snažím se neupoutávat pozornost. Zdá se, že dnes už ženy mohou módu přizpůsobit svým vlastním rozmarům, takže mohu nosit své oblíbené dlouhé sukně a pestré barvy, zkrátka všechno své oblíbené oblečení, jež jsem za ty roky, co chodím po zemi, nasbírala. A přitom se to zdá být jen trochu výstřední.

Jsem si jistá, že tato chalupa dobře poslouží pro mé účely, tedy po drobných úpravách. Plánuji vytvořit cestičku od zadních vrátek až k potůčku, kolem kterého rostou vrby, jež tomuto místu daly jméno. K živému plotu z cesmín před domem musím ještě zasadit další keře, a až nadejde správná chvíle, musím také najít vhodná místa pro zasazení bezů, bříz a jeřábů. Zahradu musím úplně překopat a také je potřeba něco udělat s tím, že západní strana domu je nekrytá. Líbila by se mi tam bylinková zahrádka, ale je to velký prostor, a pokud bych tam zasadila ještě něco dalšího, určitě by to uschlo. Pokud budou příznivé podmínky na práci venku, dům prozatím zůstane takový, jaký je. Jestliže dnes v noci nebude zamračeno, vytyčím si s pomocí lískových prutů bylinkovou zahradu. Možná si vyrazím na noční procházku, i když pochybuji, že půjdu až k okraji hustého lesa, který se rozkládá na horizontu za domem. Láká mne, ale zatím ještě nejsem připravena. Jsem z jiné doby.

Když je všechno nové a plánuje se budoucnost, snadno

se zapomíná na to, co se stalo. Jako by minulost nemohla zastínit neposkvrněný sníh. Imbolg s sebou přináší přerod a obnovu, a proto právě v tomto období hledám nový domov nejraději. Nemohu si ale dovolit usnout na vavřínech. Musím být i nadále opatrná. Tenhle malebný kraj je nepochybně přátelský a taková nejspíš bude i většina mých nových sousedů. Nebezpečí přijde jako vždy z daleka. Nikde na mne nečíhá, ale pronásleduje mne. Nesmím dopustit, abych se začala cítit v bezpečí, byla bych pak zranitelná.

6. ÚNORA 2007 – MĚSÍC VE TŘETÍ ČTVRTI

Údolí je stále zahaleno sněhem, ale místy už roztál. Na zahradě jsem objevila stopu zanechanou břichem jezevce, nejspíš přes ni vede jejich cesta. Musím mu říct, aby po Ostaře nevyhrabával semenáčky. Cesta, která vede od branky před domem, je opět černá a z vesnice je směs hnědých zahrad a šedivých útvarů, na něž už děti zapomněly. Opatrní chodci vyšlapali na chodnících cestičky pokryté tenkou vrstvou sněhu a místy i ledu. Všichni se teď pohybují zvláštním způsobem. Každý krok je pro ně neúspěchem – noha se zaboří do břečky nebo uklouzne tak, že se v ní bolestivě natáhnou svaly. Lidé z vesnice se zatím zabývali pouze počasím, a mne tedy nijak neobtěžovali.

Začala jsem práci v zahradě, avšak ustupující sníh má na půdu špatný vliv. Kromě plánování a příprav toho zatím nemohu moc dělat. Obrátila jsem tedy svou pozornost k samotnému domu. V domě jsou dvě místnosti vepředu a dvě vzadu, v patře také tak. Všechny jsou malé a mají tvar krabice. Dům zepředu vypadá jako domek pro panenky. Okna jsou po obou stranách dveří. Nelíbí se mi, že dveře jsou přímo u schodů, ale s tím nemohu nic udělat. Na velké změny v uspořádání domu bych si musela najmout stavbaře. To by znamenalo, že by se v domě po několik týdnů pohybovali cizí lidé. Byla by to příliš vysoká cena.

Místnost vepředu dobře poslouží jako obývací pokoj, ačko-

liv v ní budu jen vzácně. Jídelnu mohu využít k sušení rostlin a skladování bylinných olejů a polštářků. Nejdůležitější práce budu vykonávat v kuchyni. Dnes jsem tam strávila čas vybíráním nejlepšího místa pro uložení lektvarů a mastí. Místnosti vévodí kamna na tuhé palivo, pálená dlažba a na západní zdi francouzská okna, která směřují do zahrady. Zahřála jsem kamna a spálila v nich svazek šalvěje, který zalil místnost štiplavým aromatem. Stála jsem s očima zavřenýma a těšila se z klidu a příslibu života v novém domě, když v tom se ozvalo tiché škrábání. Chloupky na mém krku se postavily a měla jsem pocit, jako by mi po páteři směrem dolů lezla stonožka. Otevřela jsem oči a podívala se směrem, ze kterého zvuk přicházel. Zbytečně jsem se plašila. Uviděla jsem, jak rám okna okusuje myšice lesní. Zvedla jsem petlici.

„Dobré ráno," pozdravila jsem. „Nepůjdete dovnitř?"

Zvíře si mne chvíli prohlíželo svýma jasnýma očima a pak cupitalo otevřeným oknem dovnitř. Jak proběhlo kolem mě, ucítila jsem chlad sálající z jeho obnažených uší. Když myšice oběhla celou místnost, začala si u kamen čistit tlapky. Přinesla jsem jí kousek chleba. „Uzavřeme dohodu," řekla jsem. „Vy řeknete své rodině, aby nechala mé zásoby na pokoji, a já vám za to každý den na parapetu zanechám něco k snědku. Souhlasíte?"

Myšice zanechala omývání. Nevydala ani hlásku, ale přesto jsem cítila, že s dohodou souhlasí. To, že se nebudu muset bát o zásoby, za pár drobků stojí.

Do světnice jsem již umístila dubový stůl, prádelník a komodu, která se skvěle vyjímá vedle umyvadla belfastského stylu. Také jsem na zeď připevnila police na skladovací nádoby. V místnosti je teplo a také světlo. Je to místo vhodné pro práci. V noci sem přes okno bez záclon proudily měsíční paprsky a zaplavovaly místnost perleťovým světlem.

Později jsem vyšla před dům, zapálila svíčku a přivolávala lesní duchy a víly. Vyzvala jsem je k tomu, aby se mi uká-

zali, a ujistila je, že mohou zůstat a že jim jejich domov neodeberu. V jejich lese jsem hostem, a dokud tu jsem, budu se k němu chovat s péčí a úctou.

10. ÚNORA 2007 – MĚSÍC V POSLEDNÍ ČTVRTI

Sníh už je pryč, ale nahradila ho jinovatka, takže zahradničení stále nepřipadá v úvahu. Přesto jsem věnovala pozornost cesmínám a připravila místa, kam zasadím nové rostliny. Mám štěstí, že můj pozemek chrání taková hranice. Některé části plotu musely být zasazeny, už když se dům stavěl, což bylo patrně před více než sto lety. Je to dlouhá doba a svět se za tu dobu mnohokrát otřásl. Pro mě je to jen kapitola mého života. Ve skutečnosti toho mám víc společného se starým dubem, který roste ve vesnici, ale ani ten nejspíš neviděl tolik let jako já.

Když jsem upravovala cesmíny, přišla se na mne podívat veverka. Byl to krásný exemplář – měla dlouhý ocas a hustý stříbrný kožich. Pokynula jsem jí, aby přišla blíž, a ona s radostí vylezla po mé ruce až na rameno. V přítomnosti divé zvěře se cítím svá a z jejich důvěry se raduji. Najednou jsem si všimla, že mě někdo sleduje. V takové chvíli samozřejmě vždy zpozorním, ale tentokrát jsem zůstala klidná. Cítila jsem stvoření mírumilovné, avšak plné energie. Přestala jsem s prací a protáhla se, jako bych protahovala bolavá záda. Veverka seskočila z mých zad dolů a utíkala pryč. Zahlédla jsem, jak na přístupové cestě stojí útlá dívka. Do mrazu byla nevhodně oblečena a ve svých módních botách se třásla. Podívala se na mě s výrazem zvědavosti ve své příjemné tváři.

„Dobrý den," pozdravila jsem a čekala na odpověď.

„Ahoj." Měla něžný hlas. „Co to děláte?"

„Jak vidíš," – ukázala jsem lopatkou na keř – „upravuji živý plot."

„Řekla bych, že na zahradničení je celkem zima.“ Začala třít ruce o sebe a poté do nich foukat.

Říkala jsem si, jak je stará. Byla menšího vzrůstu než já, ale to se dá říct o mnoha ženách. Možná patnáct? Šestnáct? Už to nemohu přesně určit, neboť hranice dospělosti se s každou dekádou zvyšuje a zase snižuje. Podle toho, jak jí šaty přiléhaly k tělu a jak své tělo netoužila příliš zakrývat, šlo o mladou ženu. Podle váhavosti v jejím hlase a nedostatečné výřečnosti šlo zase o dítě, které nebylo ve své kůži. Sedmnáct, usoudila jsem. Jen o trochu víc než věk, ve kterém se mi zhroutil celý svět. Kdy mi byla přidělena budoucnost plná skrývání a samoty.

„Pěkná chalupa,“ prohlásilo děvče. „Líbí se mi, jak tady stojí a pozoruje vesnici. Ta okna vypadají jako usměvavé oči, že?“

„Dalo by se to tak říct.“

„Viděla jsem, jak z komína vychází dým,“ pokračovala. „Když jsme se přistěhovali my, bylo tu prázdno. Taky jste tady nová?“

„Tady v Matravers ano.“

„Už jsme tady měsíc. Jako by to byla věčnost.“ Začala mávat rukama, zpola z rozrušení, zpola, aby se zahřála.

„Nelíbí se ti tady?“

„Krajina je v pohodě, pole a tak, ale není tady moc co dělat.“

„Jsi zvyklá na něco jiného?“

„Jo, jsme z Basingstoke. Předtím jsme bydleli v Dulwichi. Bůhví, kde skončíme příště. Mámu vždycky něco popadne a pak hned musíme začít balit. Myslí si, že mi venkov prospěje. Menší šance, že se do něčeho zapletu. Spíš menší šance, že budu normálně žít.“

Prohlédla jsme si ji důkladněji. V tom mladém stvoření jsem viděla něco přitažlivého, něco upřímného a důvěřivého. To se u cizích lidí jen tak nevidí. Přistihla jsem se, jak přemýšlím nad tím, zda jí nabídnout šálek horké čokolády na

zahřátí jejích prochladlých prstů. Ale ne. Navázat neškodný sousedský vztah by bylo snadné, to však nesmím. Otočila jsem se zády k děvčeti a pokračovala v práci.

„V takovém mrazu bys měla nosit teplý kabát," poradila jsem jí.

Cítila jsem, jak mě ještě chvíli sledovala, a pak jsem slyšela, jak odchází. Přiznávám, že mne zachvátil chlad, jakého bych se žádnými manuálními pracemi nezbavila. Brzy jsem se vrátila do domu a zabavila se prací v kuchyni. Nechtěla jsem se příliš dlouho zabývat krutou pravdou, tedy důvodem, proč jsem tu dívku poslala pryč. Jak je známo, jsem zvyklá na život o samotě. Nejde o něco, co bych neznala. Mezi samotou a osaměním je nicméně jen malý rozdíl. Žiji s vědomím, že život bez přátel pro mě není volba, ale nutnost. Je to pro bezpečí moje a také pro bezpečí těch, co by mi byli blízcí.

Začala jsem vybalovat věci z poslední krabice. Pohled na zaplněné police ve mně vyvolává pocit pohodlí, takže když jsem na police pokládala poslední sklenice s nakládanou řepou, už jsem se zbavila své dřívější melancholie. Lesknoucí se řady ze skla a jiných zásob ve mně vyvolávaly pocit pořádku a bezpečí. Dnes večer jsem v kuchyni zapálila jen svíčky a sedla si ke kamnům, jejichž dvířka jsem nechala otevřená. Uvnitř hořel špalek jabloňového dřeva. Pohled na něj mne zahříval stejně tak, jako teplo, které vydával. Jak bylo mým zvykem během zimních měsíců, měla jsem na sobě několik vrstev pohodlných oděvů – hebkou hedvábnou vestu, měkké vlněné punčocháče, bavlněnou košili, těžkou manšestrovou sukni až na zem a dva lehké svetry. Boty z tulení kůže jsem dostala od jednoho inuitského rybáře, když jsem pobývala na ledových pláních dalekého severu. Odloupla jsem úplet z vlny. Když jsem si vlněné roucho dávala přes hlavu, příze zapraskala. Malé jiskry, jež přeskakovaly mezi vlákny a mými vlasy, by bystré oko zpozorovalo i za pološera. Otočila jsem se ke stolu a dala do kahanu ohřívat

olej. Rozmarýn. Místnost brzy zaplnily povznášející výpary. Vůně mi jako vždy připomněla mou matku. Její oči byly modré jako květiny a její osobnost mocná a blahodárná jako bylinný výtažek. Ještě teď vidím, jak mě s trpělivostí učí, jak vázat svazky tenkých stonků k sobě a jak je pověsit, aby dobře uschly. Nemohlo mi být víc než šest let. Vždycky se postavila za mě, ovinula své ruce kolem mých a v předklonu ulehčovala práci mým neobratným prstům. Objímala mne její neomezená mateřská láska a s každým nádechem jsem vdechovala její sladkou vůni. Byla tak trpělivá. Tak něžná. Byla tak odhodlaná naučit mě všemu, co znala, podělit se o své podivuhodné vědomosti. Je to nejkrutější trápení, které přináší můj velmi pokročilý věk. Můj zármutek trápení nezmenšuje, nebo aspoň ne o moc. Trápení pokračuje a je i nadále mým jediným společníkem na cestě oceánem času.

13. února 2007 – měsíc ve znamení kozoroha

Pořád zima, ale jinovatka již ustupuje. Dnes jsem se vydala do vesnice. Uvědomila jsem si, že to jen odkládám. Ačkoliv si nepřeji vybízet k ničemu víc než jen běžnému sousedskému vztahu, jsem si vědoma, že vůbec se nestýkat je chyba. Být samotářem znamená být na poměry moderních vesničanů až moc záhadnou osobou. Přikývnutí na pozdrav a krátká slušná konverzace o počasí je lepší. Hodlám být v konverzaci nudnou, a pokud to nepůjde jinak, tak i hrubou. Těm, co se budou zajímat o mou minulost, sdělím jen tolik, aby jim to stačilo. Nechají mne tak v relativním klidu. Ani jsem však nepomýšlela, že když půjdu do obchodu ve vesnici, potkám tam to děvče. Očividně se nenechala odradit mou strohostí, když jsme spolu mluvily naposled, neboť mne podle všeho ráda viděla.

„Co ten živý plot?“ zeptala se.

„Pomalu roste, děkuji.“

„Budete ten dům zvenku natírat?“ zeptala se. „Jednou jsem viděla podobnej dům ve světle modré. Měl bílá okna a tmavomodrý dveře. Vypadal jako z pohádky. To by bylo krásný.“ Otočila se na mě a oči jí zářily.

Překvapilo mě, jak se o můj dům zajímala. Opět byla sama. To nemá ve vesnici žádné přátele? Ze zkušenosti vím, že dívky v jejím věku zřídka chodí samy. Vzpomněla jsem si, že i ona je tu nová a že možná ještě neměla čas seznamovat se.

„Nepřemýšlela jsem o tom,“ odvětila jsem. „Barva zdí mi příliš starostí nedělá.“ Pokračovala jsem v nákupu a doufala, že jí to stačilo. Ona mne však následovala ke každému regálu. Připomínala příliš snaživou květinářku.

„Máte psa? Ta zahrada je pro psa jako dělaná, ty stromy vzadu taky. Máma mi psa nedovolí. Vysavač by prý byl ucpanej chlupama.“

„Ne, nemám.“ Vzala jsem z regálu balení hnědého cukru.

„Hnědej je dobrej. Hlavně křupavej. Na cereáliích. Máte ráda cereálie? Podívejte, jsou tady. Medové nebo čokoládové? Ne, vy jste štíhlá, to máte určitě ráda müsli. Máte ráda müsli?“ V ruce držela jedno balení a jenom zářila.

Podívala jsem se na ni zpříma.

„Máš příliš mnoho otázek,“ pravila jsem a vydala se k pokladně. Chtěla jsem rychle zmizet.

„To mi říká máma taky. Ale jak se mám něco dozvědět, když se nebudu ptát?“

„Další otázka.“

„No jo, já si asi nemůžu pomoct.“ Zahihňala se. Radostný zvuk, připomínal jarní déšť, když skrápí hladinu rybníka.

Když jsem si uvědomila, koho mi to děvče připomíná, něco mi sevřelo hruď. Nepřipomínala mi mé mladší já, tedy kromě jejího věku, ale mou drahou sestřičku Margaret. Margaret, ta s lehkým krokem a bezstarostným smíchem. Margaret, co mě milovala stejně tak jako já ji. Ano, na otevřenosti a nevinnosti této dívky bylo něco, co se podobalo povaze

Margaret. Pokynula jsem prodavačce na pozdrav a znamení díku a podala jí peníze. Když jsem se chystala odejít, uviděla jsem, že mi děvče brání v odchodu. Sledovala mne a jako by na něco čekala.

„Nemáš být ve škole?“ zeptala jsem se.

„Školení pro učitele. Máme se učit doma.“

„Neměla by ses tedy doma učit?“

Děvče mělo tolik slušnosti, aby se začervenalo. „Přišla jsem si pro přání k Valentýnu,“ řekla, „ale nemůžu se rozhodnout. Dívejte. “ Ukázala na stojan u pokladny. „Vtipné, sexy nebo romantické – co myslíte?“

„To záleží na tom, pro koho je.“

Začervenala se ještě víc a zahleděla se na nohy.

„Pro Michaela Forrestera.“

„Jaký je tedy Michael Forrester?“

„Je úžasnej. Všichni ho zbožňujou, zvlášť holky. A je skvělej sportovec. Atletika, ragby, plavání – všechno vyhrává. Je tak boží.“

„Už tak si toho o sobě musí myslet hodně, podle toho, jak ho popisuješ. Být tebou, ty peníze bych si nechala.“

„To ne, on je fakt milej. Jednou mi přidržel dveře. A pozdravil mě.“

„A jak dlouho už o tom chlapci básníš?“

„Co? Nevím. Potkala jsem ho teprve minulej měsíc, ne?“

Její hlas se změnil v šepot a její chování naznačovalo trápení z neopětované lásky. Pohledná byla dost, ale neměla dostatek sebevědomí. A bylo tu ještě něco. Navzdory své falešné opovážlivosti v sobě neměla ani špetku světskosti. To se může líbit dospělým, ale u svých vrstevníků se nejspíš setkává s nepochopením. Teď jsem viděla, jak osamělé to děvče musí být. Nezapadala do kolektivu. Byla outsider. V tu chvíli byla nechráněná a osamělost z ní přímo vyzařovala. Než jsem děvčeti stihla dát další rady, zazvonil zvonek u dveří.

„Dobré jitro, paní Priceová. Tegan, drahá, jak se máš? Jak se má mamka? Á, náš nejnovější nový soused. Promiň-

te, že jsem vám předtím nezavolal, abych vás tu přivítal."

Ohlédla jsem se a uviděla jsem zavalitého muže s vousy, jak mi podává ruku. Z jeho očí vyzařovala radost ze života a jeho úsměv byl široký a upřímný, ale už jen z pohledu na něj jsem na spáncích ucítila tlukot srdce. On za to nemohl. Jak jen mohl vědět, jaký má na mne přítomnost kněze vliv? Jak si jen mohl představit, jaký hněv ve mně vyvolává jeho církev? Tatáž církev, co odsoudila mou matku a sebrala mi ji. Nadechla jsem se, abych se uklidnila, ale pach mešního vína zůstával na jeho ornátech. Jeho ruka zůstávala natažená. Čekal. Děvče čekalo. Paní Priceová, prodavačka za pokladnou, čekala. Tak bezvýznamná chvíle a stejně rozhodne o mém postavení, dokud budu žít ve vesnici. Narovnala jsem ramena, nasadila úsměv a sevřela nákup.

„Promiňte," řekla jsem a ukázala na nákup.

„To nevadí." Dál se usmíval a odtáhl ruku. „Donald Williamson. Většinou jsem večer na faře. Přijďte, jestli chcete; Mary by vás ráda poznala."

„Děkuji. Teď musím ještě vybalit, ale budu na to myslet." Protáhla jsem se kolem něj a přitom jsem bojovala s odporem, který ve mně vyvolávala přítomnost jednoho z nich.

„To nestojí za řeč," zavolal na mě, když už jsem byla u dveří. „Doufám, že vás uvidím v neděli v deset. Všichni jsou vítáni."

Zavřela jsem dveře před jeho dalšími prosbami a vydala se domů. I po takové době jsem stále nedokázala skrýt svůj názor na zástupce církve. K tomu, jak jsem se cítila, jsem měla pádný důvod, stejně jsem však měla na sebe vztek. Bylo hloupé nemít nad sebou větší kontrolu a bylo směšné cítit takové emoce ke každému neškodnému ctihodnému, který mi kdy vkročil do cesty. Než jsem došla na druhý konec návsi, přepadla mne zlá předtucha. Sice jsem ještě byla rozrušená ze setkání s knězem, ale tady šlo o jinou hrozbu. Zastavila jsem se. Zvedla jsem bradu a pomalu se rozhlédla kolem sebe. Nebylo tam nic k vidění. Žádný pohyb. Žádná

postava skrytá ve stínu. Nic neobvyklého. Tiché chalupy s doškovými střechami. Tichá terasa. Prázdná autobusová zastávka. Kachny na rybníku, co s uklidňující hrubostí kvákaly. Nic, čeho bych se měla bát. I tak jsem ale ke svému útočišti jménem Vrbová chalupa došla s úlevou a po příchodu za sebou rychle zavřela dveře.

17. února 2007 – nov

Můj první den prodeje na trhu v Pasbury provázela jasná obloha. Vstala jsem už před východem slunce, abych do auta naložila své výrobky. Auto má podle všech měřítek své výhody i nevýhody. Je to postarší Morris Traveller – malý a nenákladný, ale s prostorným zavazadlovým prostorem a užitečnými zadními dveřmi, takže v něm mohu sem a tam převážet své bylinkové čaje, oleje, vodičky, mýdla, zavařeniny a vína. Žádá si však únavné množství papírování. Vlastnit auto a zároveň uchránit svou totožnost není možné. Vždy jednou za pár tuctů let musím změnit totožnost, abych splňovala požadavky v dopravních předpisech. Nicméně musím přiznat, že jsem si ten vůz zvláštním způsobem oblíbila. Jen zřídka cestuji daleko, ale bez auta by bylo prodávání na trzích obtížné a prodej výrobků je nezbytný k vydělávání peněz. Také je samozřejmě nezbytný k tomu, aby mne našli ti, co mne potřebují. Ani v tomto údajně osvíceném věku Vodnáře není možné vyvěsit na dveře ceduli s nápisem „Čarodějnice – kouzla a lektvary pro všechny příležitosti“. Ne, místo toho se musím přizpůsobit a prezentovat se pod více... přijatelným povoláním. Auto nechtělo nastartovat, ale na kouzlo reagovalo. Motor jsem nechala běžet a naložila poslední věci, poté jsem zavřela dveře a zajistila je špagátem. Už jsem zamykala dveře od domu, když v tom jsem slyšela, jak motor zastavuje. Bez přemýšlení jsem se soustředila a zopakovala kouzlo. Chvilka zaváhání a pak motor opět

přišel k životu a spokojeně bafal. Až když jsem se vracela k vozu, všimla jsem si, že u vstupní brány stojí Tegan. Z jejího výrazu bylo zřejmé, že přihlížela mé opravě motoru na dálku. Ušklíbla se a zazářily jí oči. Protlačila jsem se kolem ní a zajistila bránu.

„Promiň, ale tak trochu spěchám," řekla jsem jí.

„Kam jedete?"

„Do Pasbury. Jestli se budu loudat, nezbude mi dost času, abych připravila stánek."

„Na trhu? Ty jo. Můžu jet taky?"

„Co?"

„Do Pasbury. S váma. Mohla bych pomáhat."

„Poradím si sama, děkuji."

„No tak. Nemusíte nic platit. Jenom mě svezte a já vám pomůžu s vykládáním tohohle." Pokývla směrem k zavazadlovému prostoru. Pak se shrbila a nahlédla okýnkem. „Co tam vůbec máte?"

Prohlédla jsem si ji. Jako vždy byla do mrazu nedostatečně oblečená, a navíc vypadala ztracená, což jsem nemohla přehlížet.

„Jak to, že jsi vzhůru tak brzy?" optala jsem se.

Pokrčila rameny. „Máma mě vzbudila, když se vracela z noční směny. Nemohla jsem usnout. Zato máma spala jako zabitá." Odkopla malý kamínek. „Nechtěla jsem tam být zavřená jak v kleci bez toho, že bych mohla s někým mluvit."

„Nebude se tvá matka starat, kde jsi?"

„Ne."

Povzdechla jsem si. Byla bych se obešla bez společnosti upovídaného děvčete, ale odmítnout ji bylo těžké. „Nastup si. S ničím si nehraj, obzvlášť s klikou ne. Pořád vypadá... No, co jsem říkala?"

„Promiňte."

„A připoutej se. To poslední, co chci, je, aby se o mne začal zajímat nějaký zvědavý policista."

Město Pasbury je město jako každé jiné, ale je v něm do-

statek obchodů a služeb. Trh samotný je popravdě fádní záležitost. Je to směs kvalitního jídla, starožitností pochybného původu, chovatelských potřeb, lazurovaného čínského porcelánu a oblečení, z něhož byly odstraněny štítky. Zajistila jsem si dobře situovaný stánek v mírném svahu na začátku hlavní ulice, kudy prochází většina nakupujících směrem z parkoviště a autobusové zastávky a zpět. Když jsem vykládala náklad, Tegan přiložila ruku k dílu. Nijak nespěchala s odchodem. Projevila tak velký zájem o mé výrobky, až jsem za chvíli byla ze stálého vysvětlování unavená. Dala jsem jí hrst mincí.

„Kup nám něco teplého k pití," řekla jsem jí. Jen co odešla, už u stánku zastavila mladá žena s kočárkem a začala si s mračením prohlížet mé oleje. Vyzařovalo z ní takové rozhořčení, takový vztek, že jsem musela o krok ustoupit. Všimla jsem si jejího fialově zbarveného spánku. Uviděla, kam se dívám, a otočila hlavu tak, aby jí vlasy spadly dopředu, ale věděla, že jsem si modřiny všimla. Její dítě mělo zarudlé oči, ale přesto v kočárku dál spalo.

„Na co je tohle?" dožadovala se žena odpovědi a přitom dloubala do pytlíku s lístky rozmarýnu.

„To pomáhá na revma. Také ulevuje od menstruačních bolestí. Z lístků se dělá čaj."

„Čaj? Pěkně to smrdí. Na co se používá tohle?"

„To je mast z aloe vera. Balzám na spáleniny, bodnutí a podobně."

Položila nádobu zpátky na stůl. Bylo mi toho nebohého stvoření líto, tak mladé a přesto tak nešťastné. Ukázala jsem na lahvičku bergamotového oleje.

„Tohle je dobré na pozvednutí ducha."

„Pche! Na to stačí rum s kolou."

„A tohle zbavuje negativní energie."

„Máte něco na zbavení se nevěrného hajzla?"

Teď už jsem chápala. Z krabice na mé straně stolu jsem vytáhla modrou skleněnou lahvičku. Na štítku byl pouze ob-

rázek půlměsíce.

„Tohle by se vám mohlo hodit. Zkuste pár kapek." Podala jsem jí lahvičku a ona se na ni podezřívavě zadívala. „Přidává lidem na... *ohleduplnosti*," vysvětlila jsem jí.

Zasmála se a pak se mi podívala do očí.

„Za kolik?"

„Nejdřív to vyzkoušejte. Jestli budete spokojená s výsledkem, můžete mi zaplatit příště."

První den v Pasbury šel obchod pomalu, ale jistý zájem tu byl. Zjistila jsem, že lidem, kteří mé zboží vidí poprvé, často chvíli trvá, než se odhodlají něco koupit. To nevadí. Času mám vpravdě dost. Tegan se mnou byla celé dopoledne a poté odjela autobusem domů. Odešla, až když jsem trvala na tom, aby tak učinila. Nepřeji si u její matky vyvolat nesouhlas, navíc mi bylo jasné, že se děvče nezeptalo, jestli může opustit vesnici. Koupila jsem jí k obědu koláč a dala jí peníze na autobus do Matravers. Tvrdí, že by mne ráda doprovázela každou sobotu. Uvidíme.

24. února 2007 – měsíc v první čtvrti

Dnes ráno mi byly doručeny cesmíny, jež jsem si objednala, a půda je konečně dostatečně měkká na práci. Strávila jsem hodinu sázením v mezerách v křoví, které jsem vytvořila a jsem spokojená s výsledkem. Už dávno jsem se smířila s tím, že mohu při zahradničení plánovat jen krátkodobě a střednědobě, neboť vím, že nikde nemohu zůstat na delší dobu. Cesmíny rostou pomalou, ale stejně budou za pár měsíců skvěle zapadat do zbytku živého plotu. Navíc mohu mít uspokojení z toho, že budou přežívat ještě dlouho poté, co odejdu. Cesmína patří mezi nejlepší ochranné rostliny, jež se mohou pěstovat na zahradě, a neobešla bych se bez ní. Ačkoliv sama o sobě nezaručuje bezpečnost, je důležitou zbraní v mém čarodějnickém arzenálu. O něco později jsem vybalila své zásoby bylinných

pytlíků a vyvěsila sladké byliny ve dveřích a oknech chalupy.
26. ÚNORA 2007 – MĚSÍC V PRVNÍ ČTVRTI

Počasí se na toto roční období nezvykle zmírnilo a všude začaly rašit rostliny, čehož budou nejspíš litovat, až se vrátí jinovatka. Chytla jsem příležitost za pačesy a překopala bylinkovou zahrádku. Práce, kterou překopání tak rozsáhlé plochy nerovnoměrného trávníku v záhon vyžadovalo, mi zvedla náladu. Jsem neuvěřitelně stará, ale přesto si uchovávám mladickou sílu a zdraví. Je to požehnání. Po ranní práci jsem již měla vyhrnuté rukávy a má sukně byla špinavá od hlíny. Půda je tu dobrá – hlinitá a propustná, ale ne až do takové míry, že by těžko zadržovala vodu. Musím odolat pokušení sázet příliš brzy. Ještě nenastalo pravé jaro. Je zvláštní, že ačkoliv už po této planetě putuji dlouhá léta, stále jsem se nenaučila trpělivosti. Má matka mi nedostatek trpělivosti vždy vyčítala a stejně sebou vrtím, mám-li čekat déle, než se zdá rozumné.

Zrovna jsem se opírala o, po mém boku se objevila Tegan. Byla jsem zaskočena tím, jak náhle se objevila, ale ještě víc mne rozrušilo to, že jsem ji neslyšela přicházet. Všimla jsem si, že zanevřela na ty směšné vysoké boty a místo toho měla na nohou tenisky.

Všimla si, jak jsem nadskočila.

„Promiňte. Zazvonila jsem na zvonek; pak jsem slyšela, jak kopete. Páni, to jste udělala sama? Musíte být vyčerpaná."

Ačkoliv jsem nechtěla, musela jsem se pousmát.

„Čas od času se ráda pustím do tvrdé práce," řekla jsem. „Máš ráda zahradničení?"

Pokrčila rameny. „No, nikdy jsem to nedělala. Pokud teda nepočítáte řeřichu na parapetě v kuchyni."

„To je začátek."

Opět to vypadalo, jako by to děvče na něco čekalo. Skutečně to musí být duše bez přátel, když v tak mírné odpoledne vyhledává společnost cizích, zatímco jiní v jejím věku jsou bez pochyby někde venku ve skupinách. Natáhla jsem ruku s vi-

dlemi.

„Na, zkus si to."

Ušklíbla se a pak je ode mne vzala. Zabodla je do země a na tváři se jí zračilo překvapení z toho, jak neúspěšný pokus to byl. Zkusila to znovu.

„Opři se do nich celou váhou těla. Takhle, podívej." Naklonila jsem se a posunula její ruce, pak jsem jí ukázala, jak s pomocí váhy těla zabodnout hroty do země. Zahihňala se – opět ten nezpochybnitelně radostný zvuk – a udělala, jak jsem řekla. Bylo zřejmé, že se učí rychle, protože brzy přišla na správný rytmus a pomalu, ale jistě se propracovávala drnem.

„Jen tak dál," povzbudila jsem ji a vrátila se do chalupy. Oknem jsem ji sledovala při práci. Rychle se unavila, ale jen tak se nevzdala. Do dvou sklenic jsem nalila horký ovocný čaj a přesunula se ke dveřím.

„Nedala by sis teplý nápoj?"

Nemusela jsem se jí ptát dvakrát. Následovala mne do kuchyně a vzala ode mne čaj. Opatrně přičichla k hrnku.

„Co je to?"

„Ovocný čaj. Šípek a pomeranč. Pij, dokud je horký."

Upila doušek, pak se usmála a upila další.

„To je dobrý. Řeknu mámě, aby to koupila."

„Někdy ti ukážu, jak se dělá," řekla jsem jí. Překvapila jsem sama sebe tím, jak nerozvážné to bylo tvrzení.

„To jste uvařila vy? Boží."

Děvče začalo chodit po místnosti a prohlížet si mé lahve a sklenice. „Tohle jste prodávala na tom trhu. Nikdy mě nenapadlo, že to je všechno vlastní výroba. Tohle všechno jste vyrobila vy?"

A tak jsme začaly rozebírat oleje a kadidla a bylinkové polštářky a pytlíky, jež vyrábím. Líčila jsem jí, jak je prodávám na trzích a někdy i v obchodech. Vypadala unešená. Prsty přejížděla přes řadu modrých skleněných ampulí a pak se zastavila, aby přičichla ke košíku usušené levandule.

„Tohleto je boží," řekla. „Tohle budete tam venku pěsto-

vat?“

„Ano, různé bylinky a rostliny na oleje. Samozřejmě také zeleninu.“

Něco jí vytanulo na mysli.

„Nevím, jak vám mám vlastně říkat. Pořád jste mi neřekla, jak se jmenujete.“

„Elizabeth. Říkej mi Elizabeth. Tykej mi.“ Upila jsem doušek svého čaje a pak jsem se zeptala: „Tegan je neobvyklé jméno. Není náhodou z kornštiny?“

„Z velštiny. Máma jako dítě jezdila do Walesu na prázdniny. A to je všechno. Zas ty její vrtochy. Abych řekla pravdu, myslím si, že to jediné má na mně ráda.“

Zahleděla se mi do očí a ta malá chvilka byla plná touhy a bolu. Chtěla jsem ji vzít na svou hruď tak, jako to dělávala má matka. Místo toho jsem se otočila ke dřezu a začala umývat svou sklenici.

Tegan si všimla mého deníku, který ležel na kuchyňském stole.

„Sem si píšeš recepty a tak, že?“ Vstala a vzala ho do ruky.

„Polož to,“ přikázala jsem. Ostřeji, než jsem chtěla. Raněný výraz v její tváři mne trápil, mrzelo mě to tolik, až jsem si najednou přála, aby zmizela. Nebyla jsem zvyklá na hosty v domě. „Pokud jsi dopila čaj, měla bys běžet domů. To, že nemáš nic na práci, neznamená, že to platí pro všechny,“ řekla jsem jí a otočila se ke kamnům, abych mohla zatopit a nemusela se dívat na její sklíčený výraz. Když byla pryč, cítila jsem nepříjemnou lítost. Ani teď si nejsem jistá, zda to bylo kvůli tomu, že jsem ji pustila do domu, nebo proto, že jsem ji poslala pryč.

Večer jsem strávila pár hodin přípravou nové várky olejů. Vyrobila jsem asi tucet lahví levandulového a stejný počet mátového. Je to nenáročná a příjemná práce. Většinou jsem jí zaneprázdněna, a má mysl se tudíž nemůže zabývat věcmi, které nemůžu ovlivnit. Tentokrát ale mé myšlenky bloudily.

Myslela jsem na Tegan. A na Margaret. Nemůžu myslet na jednu, aniž by mi nevytanula na mysli ta druhá. Sice se snažím vybavovat si jen to šťastné, co jsem se svou sestrou prožila, ale nedokáži si ji vybavit jinak než se zsinalou kůží.

28. ÚNORA 2007 – MĚSÍC V DRUHÉ ČTVRTI

Mírné počasí pokračuje. Padá jen lehký déšť, nic jiného. Tegan se ukázala být vytrvalejší, než jsem čekala, neboť se objevila hned další den, jako bych ta tvrdá slova nikdy nevyslovila. Stala se vskutku častým návštěvníkem. Nemohu říct, že bych se ji snažila odradit. Přiznávám, že mi její mládí a nadšení přirostly k srdci. Vědomosti nasává jako chléb namočený v polévce. Má v sobě takovou touhu po vzdělání. Pomáhala mi při odstraňování ostružiní v rohu zahrady. Dala jsem jí staré vysoké boty a vybavila ji pracovními rukavicemi. Sama neměla nic vhodného. Zeptala jsem se jí, proč netráví čas se svými novými přáteli ze školy a ona mi vysvětlila, že žádný z nich nebydlí ve vesnici a že autobusy jezdí nepravidelně a jízdenky jsou drahé. Odvážila jsem se jí zeptat, zda její matce nebude vadit, že je tak často pryč – jistě ji čekají domácí práce? Její matka podle všeho pracuje jako pečovatelka v pečovatelském domě v Pasbury. Její směny jsou dlouhé a mění se. Je ráda, že se její dcera nějak zabaví. O otci nebo sourozencích jsem neslyšela.

Přiznávám, že jsem sama sobě dovolila cítit se zde ve Vrbové chalupě v bezpečí. Ode dne, kdy jsem narazila na ctihodného Williamsona a poté cítila nebezpečí, jsem už takové pocity nebo chvíle neklidu nezažila. Je možné, že jsem konečně našla bezpečné útočiště? Je možné, že jsem konečně mimo dosah těch natažených drápů? Představa je to svůdná a nerada bych ji poskvrnila opatrností a starostmi. Když byla práce hotova, požádala jsem Tegan, aby se mnou položila svíčku a malý kruh z oblázků na nově uprázdněném

místě. Vysvětlila jsem jí, že to bude podle mne vhodné posvěcené místo. Kdo ví, co si o tom to děvče pomyslelo, ale s radostí pokládala kameny a pomohla mi s výběrem svíčky. Až nastane úplněk, zapálím šalvějový olej a požádám o nepřerušenou ochranu.

2. BŘEZNA 2007 – MĚSÍC VE ZNAMENÍ PANNY

Hustý déšť spolu se studeným větrem ztěžuje práci na zahradě, klobouk do deště a gumové boty mi ale dovolují v práci pokračovat. Tegan dnes odpoledne přišla rovnou ze zastávky školního autobusu. Od pohledu bylo jasné, že její tvář nebyla červená jen kvůli počasí. Postavila se vedle mne k syčícím pozůstatkům táborového ohně a oči se jí leskly slzami. Bezútěšně pozorovala kouř, ale nesvěřila se, co ji tak rozesmutnilo.

„Měla jsi těžký den?“ zeptala jsem se jí. Nechtěla jsem z ní odpověď páčit, ale chtěla jsem jí poskytnout příležitost k tomu, aby se mi svěřila s tím, co ji trápí.

Ona jen pokrčila rameny.

„Dnes je ve vzduchu nepříjemný chlad,“ řekla jsem. „Měla bys nosit čepici, abys zahřála svůj neklidný mozek.“

Dvě slzy jí stekly po tváři a po bradě. Nesnažila se je zastavit. Najednou vypadala jako dítě, smutné děvče, které neví, jak se podělit o svou bolest. Vůbec ne jako mladá žena.

„Počkej tady,“ řekla jsem jí. Vklouzla jsem do domu a přesunula se ke kredenci. Vzala jsem malou modrou lahvičku s bergamotovým olejem a vrátila se k ohništi, které už mezitím zcela vyhaslo. Tegan si mé nepřítomnosti zřejmě ani nevšimla. „Na, vezmi si tohle. Než půjdeš zítra do školy, ukápni pár kapek na svůj polštář a jednu na srdce.“

Vzala si ode mne nabízenou lahvičku. Chvíli na ni se zamračením zírala, pak se podívala na mě. Nakonec se usmála.

„Dík. Děkuji,“ řekla. „To je...?“

Nenechala jsem ji dokončit otázku.

„Honem pryč," řekla jsem. „Je příliš zamračeno na to, abych tu lelkovala. Mám nějaké věci na práci."

4. BŘEZNA 2007 – MĚSÍC VE TŘETÍ ČTVRTI

Nemohu vinit nikoho jiného než sebe, což ještě zvyšuje můj vztek. Jak jen jsem mohla být tak hloupá? Na co jsem myslela? Slyším, jak se snažím své činy ospravedlnit – prostá reakce na utrpení druhého, chtěla jsem jen pomoci –, ale to výsledek nezlepšuje. Tegan se dnes odpoledne přiřítila do mé zahrady rozzářená světlem radosti a ohromení. Skákala přede mnou a mávala mi modrou lahvičkou před nosem tak mocně, že jsem jí musela přikázat, aby přestala.

„Vždyť to zabralo!" vykřikla. „Fakt to zabralo! Jsi prostě skvělá. Jak jsi to udělala? Řekni, co jsi do toho dala. Co dalšího zvládneš? Já to celou dobu věděla, že jsi výjimečná. Bylo na tobě něco... Umíš i kouzla lásky? Umíš zařídit, aby se lidi zamilovali, i když nechtějí?"

Zbytku jsem už nerozuměla. Zatímco mlela dál, já přemýšlela, z čeho může být tak nadšená, co tak úžasného jsem učinila. Nakonec jsem zvedla ruce a ostře promluvila.

„A dost! Zastav a pomalu a zřetelně mi řekni, co se stalo."

„No, udělala jsem to, cos mi řekla – trochu tohohle jsem dala na polštáře a pár kapek na moje srdce. No, dost kapek, abych řekla pravdu. Včera a dneska. Myslela jsem, že to je lektvar lásky. Prostě něco, co zařídí, abych se Michaelovi líbila."

„Co?!"

„Samozřejmě nebyl. Teď už to vím. Bylo to něco ještě lepšího! Jak jsi to věděla? To o Sáře Howardové, co si myslí, jak jen není úžasná? Já ti neříkala, že mě šikanuje. Nikdy jsem se nezmínila, co mi provedla s kabátem nebo co mi napsala na skříňku nebo to o té mrtvé žábě v tašce, ne? Možná

jsem ti řekla něco o tom, jak si mě dobírá kvůli Michaelovi. Ne, že by to dělala jenom ona, ale ona je nejhorší. Kráva. Ostatní ji jenom napodobujou. Ale teď už ne!“ Opět začala mávat lahvičkou.

Zavrtěla jsem hlavou. „Promiň, Tegan, vůbec ničemu nerozumím. Dala jsem ti bergamotový olej. Ten pomáhá zvýšit sebevědomí a posiluje vůli. Toť vše.“

Nevšímala si mne.

„Infekční mononukleóza! No není to geniální?“ Skákala na místě. „Ve škole se neukáže několik týdnů, možná měsíců. Možná i zbytek pololetí a půlku léta. Ani si neumíš představit, jak moc jsem si přála, aby se něco takového stalo. Ale nikdy jsem nemyslela... a pak ses objevila ty. Odpověď na mé modlitby.“ Zahleděla se na mě. Byl to pohled plný obdivu a uctívání. Takový jsem neviděla již mnoho desetiletí. V ústech jsem měla sucho, ale donutila jsem se promluvit. Věděla jsem, že tohle odčinit bude těžké.

„Tegan, co myslíš, že jsem ti dala?“

„Přesně nevím, ale bylo to něco, abych se zbavila Sáry Howardové.“ Pokrčila rameny.

„Kouzelný lektvar?“

„No, ano.“

„A proč myslíš, že bych zrovna já něco takového měla?“ Sledovala jsem, jak odpověď hledá někde u svých nohou. „Tegan?“ trvala jsem na otázce.

„Teď, když to říkám nahlas, to zní celkem hloupě, ale jsi přece čarodějnice, ne?“

Nedokázala si představit, jaký dopad na mne měla ta slova. Úlevou mi bylo, že se mi na chvíli nemohla podívat do očí, protože by v nich uviděla strach. Jak toho mohla vidět tolik, když já toho viděla tak málo? Nebezpečně jsem to děvče podcenila. Déšť začal opět houstnout a my dvě stály venku. Dělilo nás pár metrů a několik stovek let. Kvůli tichu mezi námi nabraly kapky deště na hlasitosti. Tegan pomalu zvedla hlavu a já v její tváři uviděla úžas. Byl to úžas, který

se vyskytuje jen u lidí dost mladých na to, aby jejich mysli byly stále ještě otevřené jako oceány a aby jejich srdce hledala důkaz o existenci kouzel. Kdyby jen věděla, že ten důkaz právě stojí před ní.

„Pojď dovnitř," řekla jsem a společně jsme se vydaly do kuchyně. Pobídla jsem ji ke stolu a šla jsem pro polévku z pastináku. Odlila jsem trochu do hrnku a podala jí ho. Vzala hrnek do rukou a nespouštěla ze mne oči.

„Pozor na ropuší nohu," varovala jsem ji.

Očí se jí na chvíli rozsvítily, pak se zasmála a napětí v místnosti se vypařilo jako pára nad hrncem.

„Co víš o čarodějnicích?" zeptala jsem se.

„No, běžné věci. Vyrábí lektvary z bylinek, znají strašidelná kouzla a tak podobně. Vím, že dneska je jich hodně, nebo o sobě aspoň hodně lidí říká, že jsou čarodějnice. To je teďka v módě, ne? Ale vsadím se, že takových jako ty moc není. Těch, co fakt umí čarovat, moc není."

Foukla do hrnku.

Otevřela jsem dvířka od kamen a vhodila další poleno. Měkké dříví, které jsme minulý týden nasekaly, v sobě mělo hodně smůly a naštvaně plivalo, ale vydávalo dostatek tepla. Přisunula jsem svou židli blíž a pokynula Tegan, aby udělala totéž, zatímco jsem upravovala polštářky pod sebou.

„V kolik hodin máš být doma?"

„To mi máma neřekla. Má teď noční směny, takže se domů vrátí až ráno."

Nebylo to poprvé, co mne zasáhlo, jak osamělý vede to děvče život. Přišlo mi to kruté. Ne, že by ji matka záměrně zanedbávala, ale stejně mi to přišlo kruté. Na chvíli jsem zavřela oči a snažila se utišit svou neklidnou mysl. Nabízely se jen dvě možnosti. Popření, posměch, zlehčení situace, odmítání argumentů, zkrátka distancování se od Tegan. To byl bez pochyby nejrozumnější postup, ale zarmoutil by mne. Byl by vystavěn na lžích a polopravdách. Na té druhé cestě bych musela postupovat opatrně. Byla by to cesta, která za-

čala již dávno a vyžadovala by rozmysl, čas a úvahu, neboť by z ní nebylo cesty zpět. Někde hluboko v mé duši jsem ucítila nadšení, jiskřičku naděje. Opravdu se po tak dlouhé době někomu svěřím se svým tajemstvím? Opravdu již před všemi nebudu muset skrývat pravdu? To nevinné děvče mne prohlédlo tak jako nikdo jiný a nyní jsem cítila touhu odhalit se před ní, aby pochopila, a také se vrátit k událostem, jež mne sem přivedly. Otevřela jsem oči.

„Jestli mne vyslechneš," začala jsem, „povím ti příběh o čarodějnicích. Příběh o kouzlech, lásce a ztrátě. Příběh o tom, jak čistá neznalost vede ke strachu a jak smrtící takový strach může být. Vyslechneš mě?"

„Jo, jasně! To si piš, že vyslechnu." Tegan vehementně kývala.

Natáhla jsem ruku. „Opravdu? Skutečně jsi schopná vydržet v klidu a poslouchat?"

Ještě jednou přikývla, tentokrát pomaleji a s úmyslem. Vzdychla jsem. Byl to dlouhý výdech, vzdání se.

„Dobrá tedy," řekla jsem, „povím ti, co znamená být čarodějnicí."

Batchcombe, Wessex, rok 1627

I

Ten rok byla sklizeň bohatá. Déšť nahradilo suché léto pod úrodným sluncem a poslední seč z vrchní louky byla tou nejvydařenější, jakou kdy Bess viděla. Vyhrnula si rukávy a sklonila se. Její tmavé vlasy vykukující z čapky rámovaly šíji rozehřátou sluncem. Její hnědá sukně klouzala po posekané trávě a zachytávala zatoulaná stébla, zatímco Bess sbírala do náručí seno. Její otec John vepředu hbitě a zkušeně nabíral seno vidlemi. Hluboce je zabořil a pak nabrané seno vyhodil až na vrch stohu, to vše zdánlivě bez námahy. Na vrcholu stál Thomas. Bylo mu šestnáct. Byl o celý rok starší než Bess a také o hlavu vyšší. Zpracovával seno do takového tvaru, aby odolalo počasí a ustálo podzimní větry. Barvami a ostře řezanými rysy se podobal své sestře a oba tyto vlastnosti zdědili po Anne, jejich matce. Thomas po matce zdědil také vážnost, kterou nesl na svých ramenou jako plášť, ale praktičnost a odměřený přístup k životu mu daroval jeho otec.

Bess přestala s prací, aby si promnula záda a protáhla své unavené svaly. Senoseč měla ráda: líbila se jí představa, že je u konce další koloběh sázení a růstu, že byla úspěšně sklizena další plodina, že budou mít zvířata co jíst a že bude mít v nadcházejících zimních měsících co jíst i její rodina. Potěšení z práce ale nezabránilo jejímu tělu, aby si na tvrdou práci nestěžovalo. Horko bylo úmorné. Její zpocená kůže byla celá zaprášená, a navíc od tisíců travních semen svědila. V nose a hrdle měla nepříjemné sucho. Zakryla si oči

rukou, přivřela je a zadívala se na křoví v závětří. Uviděla, jak přicházejí dvě postavy. Jedna, vysoká a pohublá jako ona sama, si vykračovala rozhodně a sebevědomě. Druhá postava byla malým klubkem energie. Byla tmavá, mrštná a poskakovala, jako by zem byla příliš horká. Bess se usmála. Takový úsměv mohla vyvolat jen její sestřička. To dítě celé rodině přinášelo jen radost. Bylo to z části díky tomu, jak veselé a pěkné to bylo děvče, a díky jejímu sladkému úsměvu, jemuž nikdo neodolal. Také to ale bylo způsobeno těmi bolestnými lety, jež předcházely jejímu narození. Bess a Thomas se narodili rychle a bez potíží, ale pozdější sourozenci takové štěstí neměli. Anne dvakrát potratila a ty dvě děti, jež přežily porod, jí umřely v náručí. Další dítě, růžolící chlapec, se, jak si Bess vzpomněla, dožil věku dvou let a poté podlehl spalničkám. Když se narodila Margaret, zbytek rodiny už byl připravený na další ztrátu a smutek. Brzy se však ukázalo, že se narodilo dítě, jež mělo uchopit život oběma malýma rukama a prožít každý den, ať už jich mělo být málo nebo hodně.

„Už jdou," řekla Bess mužům.

Bez dalšího pobízení položili vidle. Po dlouhé práci se na jídlo velmi těšili.

Margaret se s výskáním rozběhla pozdravit svou sestru a skočila jí do náručí. Bess s ní točila kolem dokola, dokud se jim oběma nezamotala hlava a s chichotem nespadly na zem vystlanou senem.

„Bess!" Hlas její matky měl být přísný. „Dávej pozor."

„Ano." Její otec si drsnýma rukama oprášil košili. „Kobyla nebude jíst, pokud v jídle nezbude ani trocha chuti." Pokoušel se o rozhořčenost, avšak taktéž neúspěšně. Rodina se společně vydala k blízkému dubu a usadila se v jeho přívětivém stínu. Anne položila košík na zem a začala vykládat jídlo, které přinesla.

„Podívej, Bess, napekly jsme ovesné placky." Margaret strčila své sestře před nos raneček a zatáhla za cípy.